

תת"ע 1639/01/15 - מדינת ישראל נגד אדהם חמדוה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1639-01-15 מדינת ישראל נ' חמדוה

בפני	השופט אבישי קאופמן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אדהם חמדוה

החלטה

בתיק זה נדון הנאשם בהעדר התייצבות ביום 4.5 ונדון לעונש של קנס בסך 800 ₪.

הנאשם הגיש בקשה לביטול פסק הדין, והסביר כי לא התייצב לדיון עקב טעות במשרד הסנגור.

ביום 6.5 דחיתי את הבקשה הראשונה לביטול פסק הדין, תוך שאני מציין:

הנאשם זומן כדין לדיון ולא התייצב עקב מחדל מצידו.

בנסיבות אלה, בכדי שמוצדק יהיה לבטל את פסק הדין חובה על הנאשם להראות כי שפיטתו בהיעדר התייצבות גרמה לו לעיוות דין, ולשם כך חובה עליו לפרט בתצהיר את טענותיו כנגד העבירה המיוחסת לו.

לא אוכל להיעתר לבקשה כפי שהוגשה, בלא תצהיר ובלא פירוט טענות.

לפנים משורת הדין רשאי הנאשם לתקן בקשתו בתוך 21 יום ולפרט טענותיו בתצהיר כנדרש.

ביום 28.5 הגיש המבקש בקשה מתוקנת, חזר על ההסבר לאי התייצבותו לדיון וטען כי לא ביצע את העבירה, נהג על פי חוקי התנועה וכי הותרת גזה"ד תביא לחיובו בניקוד על פי שיטת משרד הרישוי ועלולה להוביל לפסילת רשיונו.

הבקשה הועברה לתגובת המאשימה, תוך המלצה לסנגור לפנות למשרדיה בנסיון להסדר. המאשימה הודיעה כי לא הייתה פנייה להסדר וכי היא מתנגדת לבקשה, אשר אינה מגלה עילה.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה.

עמוד 1

ההלכה היא כי טעות של הנאשם או סנגורו שהביאה לאי התייצבות לדיון אינה עילה לביטול פסק הדין. ראו לדוגמא 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל, רע"פ 1381/07 דיניאן דכה נ' מדינת ישראל,

עפ"ת (חיפה) 40003-05-15 נסר אכתילאת נ' מדינת ישראל. רק לאחרונה חזר בית המשפט העליון על הדברים ברע"פ 3518/15 אבטה מלקמן נ' מדינת ישראל:

אין חולק, כי המבקש נעדר מן הדיון שנקבע ליום 10.11.2014, בטענה של שכחה, וכפי שהובהר בפסיקתו של בית משפט זה, אין בכך משום סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין. בנוסף, אינני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין חמור, ואין בטענתו, בנוגע לפער הזמנים בין שעת עריכת הדו"ח לבין השעה שבה בוצעה בדיקת הנשיפה, כדי להוביל למסקנה, כי יש לזכותו. בבקשתו ציין המבקש, כי יש ברשותו טענות הגנה נוספות, אך הוא נמנע מלפרטן והסתפק באמירה כללית, כי ברשותו "טענות כרימון" באשר להתנהלות החקירה בעניינו. יפים, בהקשר זה, הדברים שנאמרו בעניין איטליא. משנמנע המבקש מלפרט את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אין לקבל את טענתו כי הוא לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט.

לגופו של עניין, לא השתכנעתי כי יש חשש ממשי לעיוות דין לנאשם כתוצאה מהרשעתו בהיעדר התייצבות. כפי שנפסק לא אחת, אין די בעצם הכפירה כדי להקים טענה של עיוות דין. מעבר לכפירה לא ראה הנאשם לנכון לפרט טענותיו או למסור גרסתו לאירוע, ואפילו לו היה עושה זאת, היה היה מקום לבדוק טענות אלה בזירות רבה, כפי שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל:

"העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא. כפי שציין הנשיא שמגר בר"ע 418/85 הנ"ל: "... מקרי אי-ההתייצבות הם רבים מדי, מכדי שטענת השכחה כפשוטה תהפוך לעילה מספקת לביטולו של פסק הדין, שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי-ההתייצבותו." סניגורו המלומד של המבקש, עו"ד מאיר בן-דור, טען בפנינו, כי בכך נשללת מהמבקש זכות יסודית, והיא הזכות שיהיה לו, כדבריו, יומו בבית המשפט. זכותו של הנאשם ליומו בבית המשפט שרירה וקיימת, אך איני סבור כי קופחה במקרה דנן, מאחר והיא אינה זכות אבסולוטית, ויכול שהתנהגותו של הנאשם תותיר את בית המשפט ללא ברירה ויצטרך לדון בעניינו גם בהיעדרו, והמחוקק אף צפה מערכת נסיבות כאמור מראש. במה דברים אמורים: זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדיון וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא לא להתייצב, בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלבנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח, יישא בתוצאות שיכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרך ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו. הבקשה נדחת". (שם, סעיף 5 לפסק הדין).

טענות הנאשם בבקשתו השניה לביטול פסק הדין, אינם מגלים עיוות דין על פניו. טענה של נהיגה על פי חוק ואי ביצוע עבירה ספק אם יש לקבלה כגרסה עובדתית לצורך כפירה בהליך "רגיל" בו עומדת לאדם חזקת החפות, ומקל וחומר שאין די בכך כאשר מדובר במי שכבר הורשע, והנטל הוא עליו להראות כי נגרם לו עיוות דין. לא לכך כיוונו המחוקק ובית המשפט העליון כנימוק לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר נאשם.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לדחות את הבקשה, ופסק הדין נשאר על כנו. אם טרם שולם הקנס, יש לשלמו עד יום 10.7.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ה, 15 יוני 2015.